

Lojze Zupanc:

P A P I R

I. NA SMETIŠČU

Umazano sivo nebo je poveznjeno nad predmestje, kjer stanujejo v nizkih bajtah delavske družine. Prav za prav preživljajo dneve v tistih zatohlih bajtah samo žene in otoci. Očetje so zelo malo doma. Domov prihajajo samo spat. Sleherni večer se vrnejo na svoje do-

lih palačah in delavce v predmestnih bajtah; tisti denar ki ga tovarniški delavci sproti čim ga prislužijo prinašajo meščanom. Meščani so trgovci, mesarji in mali obrtniki. So tudi drugi, ampak trgovci, mesarji in mali obrtniki so bolj ko drugi odvisni od tistega

move v predmestje šele v mraku. Navsezgodaj zjutraj so bili šli v mesto, uro hoda od predmestja, kjer so v tovarnah pregarali dolgi trdi dan.

Tovarne v mestu so visoke zgradbe. Mestu so v ponos in okras. Očrneli in od dima zakajeni dimniki sliho s konicami visoko pod nebo. Od tamkaj ošabno pogledujejo na zemljo, kjer se premikajo ljudje.

Časopisi v mestu često pišejo, da tovarne kvarijo zrak in ga zasmrajaajo. Ampak meščani se malo menijo za saje in pokvarjeni zrak v mestu. Oni vedo, da se vali iz tovarn v mesto denar. Denar, ki preživlja tovarnarje v svet-

denarja, ki ga tovarne dajejo delavcem za njih težko delo. Potemtakem bo že res, da se večina meščanov ne razburja zaradi pisanja časopisov o zraku, ki ga kvarijo tovarne v mestu.

Po celodnevem trdem delu v tovarni postanejo delavci utrujeni. Takrat zatulijo tovarniške sirene delovne. Vsak dan izdelujejo tovarne več izdelkov vsak dan je več strojev v tovarnah, vsak dan je število delavcev v tovarnah manjše. Mnogi, ki so lepega dne izgubili delo in zaslužek, niso mogli več plačati najemnine za barto v predmestju. Morali so se izseliti. Predmestje jih je izselilo v kolonijo brezposelnikov.

Kolonija brezposelnikov so barake ob vodi. Skozi mesto in predmestje teče reka in se mimo barakarske kolonije leno pretaka dalje, dalje... Voda je umazana, iz mesta prinaša s seboj smrad; zrak v barakarski koloniji je zmerom težak in okužen z neprijetnimi vonjavami, ki puhti iz rečne struge.

Zadaj za barakami je globoka jama. Da bi jo zravnali z zemljiščem ob vodi, je mestni župan izdal smetarjem ukaz, naj vse smeti, ki jih mestne gospodinje v zabojčkih nastavljajo na prage hišnih vrat, poslej navažajo v jamo. In smetarji, poslušni hlapi mestne občine, so pričeli nekega dne v zaprtih vozovih navažati smeti iz mesta v jamo za barakami.

Nihče se ni županovega ukaza bolj razveselil kakor otroci iz kolonije. Smetišče v jami se jim je na mah priljubilo. Tamkaj so se poslej zbirali v jasnih, sončnih nočeh. Tamkaj so začenjali igre. Tamkaj so se v sredi igre sprli ali stepli in potlej prijokali domov k materam. V grmadi skrbi pa so matere sredi svojih src še zmerom imele skrito toplo besedo. Izruvale so jo in podarile svojim otrokom, da so jih potolažile. In otroci so se še s solzami na licih nasmejali dobrim materam. Da, tako so matere le še imele nekaj v tej revščini, s čemer so lahko pričarale smehljaj na shujšane obraze svojih malčkov.

Kadarkoli so otroci iz barak zagledali v dalji visoke zaprte vozove mestnih smetarjev, so zagnali krik. Vozovi pa so počasi cvilili po prašni cesti. Ko so škripali mimo barak, so se otroci z vriščem in polni neugnanega veselja pogrnali za njimi. Potlej so v jami čakali, da so smetarji stresli ostanke in odpadke v smetiščno jamo. Komaj pa so smetarji zaobrnili vozove ter se odpeljali nazaj v mesto, so otroci planili v jamo in pričeli z dolgimi palicami drezati v smeti, iskati in paberkovati. Zmerom se je v kupu smeti, pepela in saj našlo še kaj, kar je bogato mesto zavrlo kot neuporabno, kar pa je bilo tem bednikom vir sreče in zadovoljstva.

Mala, pegava deklica je našla raztrgano nogavico. Bila je sicer samo ena. Trdovratno je brskala dalje, da bi našla še par k njej. Ko pa je spoznala, da je njeno iskanje zaman, je pustila vse v nemar in se z vriščem in ploho veseljih vzklikov pognala z edino nogavico v roki proti barakam. Tekla je k materi, da bi ji pokazala presrečno najd-

bo. Tekla je na vso moč in se v strahu venomer ozirala. Bala se je sosedovega fanta, ki je bil močan in ji je že večkrat kašno najdeno stvar nasilno vzel.

Tamkaj na drugem kupu brska po pepelu deček. Kakšnih osem let mu je. Slaboumen je in niso ga hoteli zato sprejeti v šolo. Pa je kar doma pri materi, ki ga ima rada, da od ljubezni joče, kadar ga pogleda... Zdajci je našel v kupu pepela star, prenošen, zamazčen in posvaljkan klobuk. Pokril se je z njim. Klobuk pa mu je bil prevelik in mu je padel preko ušes. Vendar se je otrok ves presrečen nasmehnil. Obrnil se je k tovarišiji in ji zaklical:

»Hoj, semkajle pogledjte, kaj sem našel!«

Potlej se je s klobukom na glavi napotil proti koloniji. Ves dan, tja do poznega večera je pohajal okoli barak ter se ljudem razkazoval v najdenem klobuku. Pritajen smeh mu je visel na blelih ustnicah. In velika, svetla sreča je hodila z njim po koloniji...

Večji in pametnejši otroci so prihajali na smetišče z vrečami v rokah. Pobrali so še tako nerabno cunjjo, ki so jo našli na smeteh. Potlej so v reki ob koloniji oprali umazanijo s cunji, jih posušili in odnesli prodat k cunjarju, lepše cunje pa v mestne tovarne. Izkupili so nekaj dinarjev. S tistimi krpami pa so potlej mazači — pomagači strojnikov — brisali prah in oljne madeže raz strojev v stroinici. Cunjarji pa so cunje prodali z dobičkom v papirnice, ki so iz njih izdelovale papir. Da, ni je bilo na smetišču stvari, ki bi tem revnim in od vsega sveta pozabljenim otrokom ne mogla kakor koli koristiti.

(Dalje prihodnjič.)

Ran-Bosilek:

Sonce in mesec

V nekem kraljestvu je izšla zapoved, da zvečer nihče ne sme prižigati sveč. Le v eni hiši niso izpolnili te zapovedi. V tej hiši so živele tri sestre. Nekega večera je prišel tam mimo

Najmlajša pa je rekla:

»Ko bi hotel kralj mene za ženo, bi mu porodila, če bi dal Bog, dva lepa otroka — enega ko sonce, drugega ko mesec.«

kralj. Videl je, da gorijo v hiši sveče. Postal je pod oknom. Prisluhnil je, o čem se pogovarjajo sestre.

»Ko bi hotel kralj mene za ženo« je rekla največja — »napredla bi mu toliko preje, da bi z njo oblekel celo vojsko.«

Druga je rekla:

»Ko bi hotel kralj mene za ženo, umesila bi mu pogačo, da bi z njo nahrnil vso svojo vojsko.«

Drugega dne pošlje kralj svoje poslance k najmlajši sestri. Povedo ji, da jo hoče kralj za ženo.

Odpeljali so dekleta v dvorec. Kralj se je oženil z najmlajšo. Drugi dve sta ostali pri njej v dvoru.

Prišel je čas in kraljica je porodila dvojčke: eden se je svetil ko sonce, drugi ko mesec.

Starejši sestri se je polastila zavist. Ukradli sta otroka iz zibelke. Položili

sta vanjo dva psička. Otroka pa sta odnesli v gozd.

Drugega dne je kralj povabil dvorjane na večerjo. Hotel se jim je pohvaliti, kako lepa otroka sta se mu rodila. Zapovedal je prinesiti otroka. Pestunje so prinesle dva psička. Gostje so ju začudeno pogledali.

»Kaj je to?« je jezno zaklical kralj.

»Psička« so odvrnile pestunje.

»Psička? Poslal sem vas po otroka. ne po pse!«

»Pse smo našle v kraljevi zibelki in pse smo prinesle.«

»Tako?« je jezno zavpil kralj. »Žena se mi je torej zlagala? Norčevala se je iz menel Gorje jil! Od danes na prej bo izročena posmehu vseh! Do pasu jo zakopljite v smetišče! Pred njo postavite stražo! Vsakdo, ki bo šel mimo, naj pljune nanjo. Kdor pa ne bi hotel, bo pogubljen!«

Še istega dne je bila kraljeva zapoved izpolnjena.

Otročička v gozdu pa je našla rdeče lasa vila. Ponesla ju je na svoj dvorec. Skrbela je za nju kakor prava mati.

Ko sta otroka zrasla, ju je vila odvedla na vrh planine in jima rekla:

»Morali se bomo ločiti. Vidva se morata vrniti k svoji materi. Kraljica va ju je rodila. Nevoščljivi sestri pa sta vaju ukradli iz zibelke. Odnegli sta vaju v gozd. Tam sem vaju našla. V zibelko pa sta dali dva psička. Še zmerom je vajina mati zakopana v smetišču. Vsakdo, ki gre mimo, mora pljuniti nanjo. Vzemita tale kamen. Ko ga poljubita se vama bo prikazal lep konj. Ponesel vaju bo k materi. Izkopijta jo iz smetišča. Kralju pa povejta vse, kar vesta.«

Vila je izginila. Deček in deklica sta ostala sama sredi planine. Bratec je poljubil kamen. In že je priteknel osedlan konj.

Tedaj je rekel deček:

»Počakaj me tu, sestra. Šel bom k materi. Odkopal jo bom iz smetišča. Potlej pridem pote.«

Deček je zajahal konja. Konj ga je ponesel k materi. Tam je deček razjahal. Umil je mater, jo poljubil in odšel. Straža je bila oslepljena od dečkove lepote in mu ni upala storiti žalega.

Deček je obšel mesto. Vrnil se je na planino. Vsi, ki so ga videli, so strmeli nad njegovo lepoto.

Glas o dečku je prišel do kralja. Poklical je poglavarja straže in mu rekel:

»Ko bo svetli mladenič spet prišel, mu povej, da ga želim videti.«

Drugega dne je deček spet prišel. Umil je mater in jo poljubil.

Poglavar straže se mu je poklonil in mu rekel:

»Neznani mladenič, kralj bi te rad videl.«

Mladenič pa je odgovoril:

»Dokler ne da izkopati te žene iz smetišča in je ne sprejme v dvorec, ne pridem pred njega.«

In spet je obhodil mesto. Potem se je vrnil k sestrici. Za njim pa so se zbirale množice ljudi. Niso se ga mogli nagledati.

Tretjega dne je deček spet prišel pred smetišče. Matere pa ni bilo več tam.

»Kje je žena?« je vprašal stražnika.

»V dvorcu je.« je odvrnil stražnik.

»Kralj je bil zapovedal, da jo izkopljejo.«

Deček je stopil v dvorec. Šel je pred kralja in mu rekel:

»Klical si me, častiti kralj — tu sem.«

Kralj je bil ves začuden nad njegovo lepoto. Vprašal ga je:

»Kdo si, mladenič?«

»Naj pride še kraljica. Pred obema hočem povedati, kdo sem in odkod prihajam.«

Poslal so po kraljico. Ko je prišla, je deček povedal vse po vrsti — od igl do konca. Povedal je, kako sta ju hudobni teti ukradli iz zibelke in ju

pustili v gozdu Kako sta se rešila in kdo je skrbel za njiju.

Oče in mati sta ga objela in samega veselja zajokala. Poslala sta ga po sestrico.

Kralj, kraljica in ves narod so jima hiteli naproti.

Nevoščljivi sestri pa so pregnali čez devet kraljestev v deseto.

(Iz bolg. — prevedla K. Špur in St. Atanasov).

Micica

Micica nabira cvetje po livadi, malo cvetja klije, zgodaj je v pomladi. V bose noge zebe, v prsih kljuje bol: »Bo zadosti cvetja — bo dovolj za sol?»

Micica ob mostu celi dan stoji. V ročicah premrlih cvetje oveni. Micica ponuja sestrice zaman — vse oči so hladne. Nagnil se je dan.

Micica stopica sama skozi mrak, drobna ji je noga, težak ji korak. Mlado srce skrilo se je za zapad. Siva megla vstaja. Luči ni, ne nad.

Golar Manko:

Sanja čebelica

Sanja čebelica zlata
v panju o soncu, poljani
s cvetjem, z rožami sladkimi
v topli pomladi nastlani.

Sanja o mladi gorici
v soncu blestečem umiti,
sniva o zarji jutranji
čez šume zelene razliti.

Sanja čebelica v panju,
zunaj pa veter razgraja,
snežec zaplesal je v zraku,
breze zajokale v mraku.

Vasil Pavurdžiev:

Pregovor o miškah

V votlini pred hrastom je srečno Hvel Miškolin. Nekoč je sklenil, da se oženi. Vzel je torbo s kruhom in šel o svetu iskat neveste. Hodi Miškolin in si domišlja, da bi ga bila vredna kvečemu žena iz cesarske hiše.

Obhodi ves svet. Pleza po skalovju, po planinah dokler ne pride do oblakov. Tam zagleda samo sonce.

Pozdravi ga in vpraša, ali bi mu dalo svojo hčer za ženo.

»Vzeti hočem za ženo hčer najmočnejšega cesarja in ti, Sonce, si car nad vsemi carji, kraljuješ vsemu svetu.«

Sonce se mu nasmehne in pravi:

Jaz kraljujem le tako dolgo, dokler mi oblak ne prekriža poti in mi ne zasenči svetlega obraza. Oblak je močnejši od mene.«

Miškolin se poslovi in se napoti k Oblaku. Tam se prikloni najmočnejšemu vladarju in reče:

»Daj mi svojo hčer za ženo. Mislim, da ni silnejšega vladarja od tebe. Moja žena pa naj bo hči prvega vladarja na svetu.«

Oblak mu jezno odvrne:

»Ne, jaz nisem najmočnejši vladar. Močan sem le tako dobro, dokler ne zapiha veter. Takrat pa zbežim. Ne morem se meriti z Vetrom.«

In Miškolin se napoti k vetru. Ko ga najde, ga začne prositi:

»Mogočni Veter, poslušaj nojo prošnjo: Vsak dan mislim na tvojo hčerko, na hčerko najsilnejšega vladarja. Daj mi jo za ženo.«

Veter pa zapiha:

»Najsilnejši vladar na svetu nisem jaz, temveč tistile hrast: ne sonce ga ne more sežgati, ne jaz; tudi oblak mu ne more škodovati. To bi morala vedeti vsaka miška!«

Miškolin se vrne k svojemu hrastu. Prosi ga za hčerko. Hrast pa ga poškopri z roso in pravi:

»Zmotil si se, dragi moj. Res, silen močan sem. Ne bojim se ne sončne- ga žarka, ne deževnega oblaka, ne gro-

monosnega vetra. Ti me nikoli ne porušijo. Toda gorje — porušil me bo najsilnejši vladar sveta — majhna Miša. Pregrizla mi bo korenine. Vsak dan bolj slabim. Kmalu bom ležal na zemlji mrtev in suh. Najsilnejši vladar sveta je Miša!«

Miškolin se je nasmehnil. Stopil je pred vladarja svojega rodu in ga prosil za hčerko. In vendar mu jo je dal. Bila je prav tako majcena in siva kakor on.

Takrat se je rodil pregovor: Miška se vedno povrne v svojo luknjo.

(Iz boig. prev. K. Špur in St. Atanasov)

Jutrovčki pišejo

Ker všeč mi natečaj je Tvoj,
lotila dela sem se koj,
na to Ti bom odgovorila:
»Kaj bi velika rada bila.«

Ko dorasem le še malo,
bom že čvrsto dekle zalo,
takrat se je za poročiti,
v jarem zakonski bo treba skočiti.

Moža bom na vajejih imela,
da nikdar mi ne bo brez dela;
za deco pa bom skrbna mati,
to so naklepi moji zlati!

*Nada Repič dij. II. raz.
mešč. š. v Kamniku*

Katero mesto mi je najbolj všeč? Nisem še videl mnogo sveta, ali kolikor ga je prehodila moja noga, mi je in bo vedno v spominu malo a lepo mesto Kamnik. Kamnik leži ob vznožju Kamniških Alp. Izpod tega gorstva žubori brhka hči planin reka Bistrica, ki se vije kot srebrn trak mimo mesta in dalje čez ravan. V sredini mesta se dviga Mali grad, pod katerim, kakor trdi pravljica, čaka odrešenja Veronika. Nad Samčevim predorom stoji grb Kamnika — žena s človeško glavo in kačjim repom. Kamnik je zdravo gorsko letovišče, z modernim urejenim kopalščem »Neptun«. Zahodno od Kamnika pa so razvaline Starega gradu, ki kljubujejo vetru in vremenu. Pripravljam spet se za nagrado, saj staro, mlado bere rado. *Repič Branko*

učenc. IV. raz. v Kamniku

Dragi stric Matič! Dolgo je že od tega, odkar sem Ti zadnjikrat pisal in Ti meni poslal lepo knjigo s posvetilom. Nisem se Ti še zahvalil, zato sprej mi sedaj mojo zahvalo z obrestmi vred. Veš, saj nisem nehvaležen, samo len sem včasih.

Sedaj pa odgovorjam na nova vprašanja, ki si nam jih staviš.

Kakšno igračo imam rad? No, pozimi smučke, pa to je že šport, kadar pa sem v sobi, delam iz papirja aeroplane, ladje, oklopne topove, ali pa lok in sabljo. Najbolj pa sem vesel, kadar je mama dobre volje in mi pusti šariti po predalu, kjer je staro železo, vijaki in slično.

In kaj bi rad postal, ko bom velik? Stric, ali si že kdaj stal ob lokomotivi, ko vlakovodja naravnava aparate, vijake, kolesca in naenkrat zapuha stroj? Ali pa pri aeroplanu, kadar ga pripravljajo za polet? Gotovo je tudi Tebi srce hitro bilo, ko se je vzdignil železni ptič v zrak. Veš stric, jaz bi šel rad v Kragujevac v tehnično šolo in bi postal mehanik ali pa inženir pri strojih, da bi jih postavljaj.

Kje pa je najlepše mesto? O Ljubljani ne vem mnogo, bil sem tam samo rojen, potem sem bil v Kranju pri stari mami, tam je zelo lepo, ker je tako lepo gledati v mogočne gore v ozadiju Kranja. Potem smo bili na Jesenicah, a sem bil še majhen in se spomnim rdečega zublja, ki je švigal iz dimnika pri Martinovi pečici. Nato smo se

preselil v daljne kočevske hribe, kjer celo leto nisem videl mesta, le na počitnice sem hodil v Kranj. Videl sem pa tam mnogo srn in zajcev ter medvedove sledi ob studencu. Tam sem se igral tudi z nesrečnim Bartolovim Ljubijem. Zopet smo se selili. To pot na vinorodno Rako, kjer sem prvič videl, kako rase grozdje. Tam sem prvič nastopil v sokolskem kroju, bilo mi je pet let. Tam sem tudi pričel hoditi v šolo. Po petih letih smo bili premeščeni v Adlešiče ob Kolpi. Tam je bilo vse drugače kot na Raki. Povsod samo kamenje. Ljudje govorijo napol hrvatsko. So pa zelo prijazni. Lepo se je bilo kopati v »Kupici«, ki je poleti že zjutraj topla. Tam je tudi grad Podbrežje. Lani smo se spet selili v Semič. Tudi tu je lepo. Pozimi se smučam, poleti gremo na Mirno goro, jeseni pa zobljem grozdje. Tako vidiš striček, sem Ti opisal samo vasi in kraje, kjer sem živel, ne pa mest, ki jih samo od daleč poznam. Pozdravlja Te lepo

*Pišek Ivo, uč. IV. razr.
Semič 85*

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem se odločil stopiti s Teboj v strik in Ti napisati par vrstic, da jih objaviš v »Mladem Jutru«, če ne boš preveč slabe volje. Vsako nedeljo komaj čakam, da dobim »Mlado Jutro«, ko ga tako rad berem. »Mlado Jutro« ni samo zabavno, temveč tudi poučno, zato sem ga res vesel. Naša Jugoslavija je zelo lepa in ima nebroj naravnih krasot, samo žalostno je, da ni prave sloge. Veš striček, srce me boli, ko vidim toliko nesloge. Zakaj bi ne bili vsi pravi jugoslovanski bratje? Rad bi videl, da bi bila naša domovina velika, močna, složna in bratska. Bog daj manj nesloge in zlobe, pa več ljubezni in bratstva. Pozdrav Tebi in vsem dopisnikom. »Mladega Jutra« *Bulc Marko, Kajetan*

*II. a razred drž. real. gim.
Novo mesto*

Dragi stric Matic! Tvojega novoletnega natečaja se želim udeležiti tudi jaz. Razpisal si namreč tri poljubne na loge, pa se niti do danes nisem mogla odločiti, na katero bi ti naj odgovorila, ker so vse tri zame tako rekoč težke. Kljub temu sem se ojunčila, pa Ti pišem takole: Na vprašanje, katera igrača mi je najljubša Ti skoraj ne morem odgovoriti, ker sem stara že nad 11 let, pa do igrač nimam več veselja. Moja igrača je v glavnem le knjiga in

šola. Ze imam toliko razuma, da vem, kako bi se mi godilo, ko bom odrasla, če bi se že v otroških letih zanemariła. Sicer imam še otroško misel, kar zame ni nič čudnega. Pa že zdaj mislim in si želim le enega, četudi prav skromnega poklica. Največje veselje imam takrat, če smem sedeti za šivalnim strojem, čeprav ga sama še ne smem pognati v tek. Zato Ti tukaj odkrito povem, da nimam za svojo bodočnost nikakih razkošnih želj, ampak želim postati vsaj šivilja. Te iskreno pozdravlja

*Zabukošek Marica
učenka V. b razreda
v Šmarju pri Jelšah*

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu ter te prosim, ne vrzi mojega prvega pisma v Tvoj nenasitni koš. Sporočam Ti, da sem v tekočem letu sestavil 20 pesmi, katere Ti bom poslal. Star sem 10 let, hodim v 4. razred osnovne šole v Krčevini pri Mariboru. Vsako nedeljo pazljivo prečitam »Mlado Jutro« a zanimam se tudi še za ostale rubrike. Ako ne bo to pismo ostalo v košu, Ti obljubljam, da se bom še večkrat oglašil. Opisati Ti hočem svoje rojstno mesto Maribor. Maribor leži pod zelenim Pohorjem. To je največje mesto ob naši severni meji. Skozi mesto teče Drava. Saj jo gotovo poznaš. Če ne drugače pa vsaj po cigaretah. V Mariboru je mnogo palač in uradov. Znan je postal Maribor v preteklem letu po svojih otokih. A dragi stric, ne misli, da smo dobili v lanskem letu tudi »Mariborski otok«, to je že stara pridobitev. Mesto ima okoli 40 000 prebivalcev. Mnogokrat grem na Piramido, s katere je lep pogled na mesto. Tudi Ti pridi na Piramido, da boš videl naš lep Maribor. Pozdravljam Te

*Gombač Miloško
4. razr. osn. š. v Krčevini*

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Saj bi Ti že preje kaj pisal, pa sem se tako bal Tvojega požrešnega koša. Odgovarjam Ti na vprašanje, kaj hočem postati, ko bom velik. Saj v mestu še nikoli nisem bil, za igrače pa mi ni. Ko bom velik bi najraje postal mizar. Ta poklic mi zato najbolj ugaja, ker bom lahko na toplem v delavnici, da ne bom kje zunaj zmrzoval. Prav oprisrčno Te pozdravlja

*Nikec Cverle
Uč. IV. a razr. osn. šole
v Sevnici*

Manica:

Rešitev

Kako je to napravil

Tisti dan Blažkov razred ni imel pouka, kar pa njegova roditelja nista vedela. Vedel pa je Blažek, ki seveda ni šel v šolo ne bos ne obut. Tako se ni mogel zameriti nobenemu izmed staršev.

Ugibajte

- 1.) b a n o v i n a,
- 2.) B u k o v i n a,
- 3.) d o m o v i n a,
- 4.) g o t o v i n a,
- 5.) p a d a v i n a,
- 6.) r o d o v i n a.

Rešitev križanke

Vodoravno: 3 rok; 6. samogovor; 9. Bogatin; 10. žarek.

Navpično: 1. logar; 2. Rab; 3. rogač; 4. kotel; 5. ton; 7. mož; 8. vik.

Križanka

1		2		3		4
		5				
6						11
				7		
8			9			10
		12				
13				14		

Vodoravno: 1. tujka za dobo, 3. kazni zaimsek, 5. želijo vsi narodi, 6. celina, 7. utež (kratica), 8. gora v Sloveniji, 12. ptičji glas, 13. žensko krstno ime, 15. del Ljubljane.

Navpično: 1. tujka za dobo, 2. celina, 3. gora v Sloveniji, 4. žensko krstno ime, 8. kazalni zaimsek, 9. kratica za utež, 10. del Ljubljane, 11. ptičji glas.

King, detektivski pes

11. Mulligan je nato še enkrat splezal po vrvični lestevici v čoln, da bi ga bolje privezal. Tedajci je Jimmy začutil, kako ga je nekdo krepko zgrabil za ramena. Hitro se je ozrl in zastrmel v režeč se kitajski obraz Kitajec, ki je bil bos, se je bil neopazno priplazil in je zdaj hudobno dejal: »Ho-Fan bo gotovo vesel, mladi človek, ko bo mogel pozdraviti goste na svoji ladji!« A več ni utegnil reči, kajti v naslednjem trenutku se mu je King renče zagnal na prsi.

12. Hvala Bogu da Kitajec ni bil oborožen. Otepal se je, a strah pred Kingovimi zobmi ga je kmalu ukrotil. Pametni in dobro naučeni pes je s sprednjimi šapami pritisnil dedca ob palubo in Jimmy je brez pomišljanja skočil po močno vrv, ki je ležala daleč od njega; ko se je stric vrnil, je deček že zadrževal poslednji voz.

(Dalje prihodnjič)